

вѣкъ става разсѣянъ, не когато люби, но когато се страхува да не изгуби любовта си, или следъ като я изгуби. Той мяза на човѣкъ, който е изгубилъ паритѣ си.

Любовта събужда въ човѣка най-възвишени чувства и мисли. Ако е мекушавъ, страховливъ, колебливъ, и ако умътъ му не достига, той живѣе извънъ любовта. Който иска да бжде интелигентенъ, способенъ, той трѣбва да се свърже съ любовта и да заживѣе съ нея. Азъ не говоря за това, което хората наричатъ любовъ. Това сж чувства, страсти, които правятъ човѣка нещастенъ. Ученикътъ борави съ обикновената, съ човѣшката любовъ, а Учителътъ — съ възвишената любовъ. Когато говори, Учителътъ употребява всѣка дума на мѣстото ѝ. Той знае, защо е употребилъ една дума; знае, какъвъ ефектъ ще произведе тя. Когато ученикътъ говори, той не знае, защо е употребилъ една или друга дума.

Любовта на Учителя е изпитана, тя не може да се изпитва. Любовта на ученика не е изпитана и трѣбва да се изпита.

Знанията на Учителя сж изпитани, нѣма защо да се изпитватъ. Знанията на ученика не сж изпитани и трѣбва да се изпитатъ.

Чистотата на Учителя е изпитана. Той е миналъ презъ този изпитъ. Чистотата на ученика не е изпитана, тя трѣбва да се изпита.

Следователно, любовта, знанието, чистотата, милосърдието на ученика трѣбва да се подложатъ на изпитъ. Това е потрѣбно, то е